Opłacono gotówką.

Nr. 10. 1935.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bak, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 9. marca 1935 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

OBWIESZCZENIE
KOMISARZA GENERALNEGO POŻYCZKI NARODOWEJ.

z dnia 31 stycznia 1935 r.

o ustaleniu kosztów, związanych z unieważnieniem utraconych obligacyj Pożyczki Narodowej.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 sierpnia 1934 r. w sprawie utraconych obligacyj 6 proc. pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 710) ustalam następujące koszty, związane z unieważnieniem utraconych obligacyj i wydaniem nowych:

a) Tytułem należności za trzykrotny druk w „Monitorze Polskim" ogłoszeń o zagubieniu i unieważnieniu obligacyj Pożyczki Narodowej (§ 2 pkt. 1 i 2 cyt rozp.) należy pobierać

zł 6,—	przy ogłoszeniu dot. obl. P. N. do łącznej nom. war.	zł 50,—
„ 8,—	„	„ 100,—
„ 10,—	„	„ 200,—
„ 12,—	„	„ 300,—
„ 15,—	„	„ 500,—

Przy ogłoszeniu dotyczącem obligacyj powyżej zł 500,— pobierana będzie należność normalna, obliczana według obowiązującej taryfy ogłoszeniowej wydawnictwa „Monitor Polski".

b) Ponadto tytułem opłaty manipulacyjnej i zwrotu kosztów druku blankietów obligacyj należy pobierać:

1. po 1 zł od sztuki oblig. wart. nom. po 50 i 100 zł,

2. po 2 zł od sztuki oblig. wart. nom. po 500 i 1000 zł.

Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej:
(—) Minkowski.

(Przedruk: Monitor P olski z dnia 12 lutego 1935 r. Nr. 35).

Obwieszczenie
Ministra Skarbu
z dnia 25 lutego 1935 r.
o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz 694) — ustalam na m. marzec 1935 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) Wł. Zawadzki.

(Przedruk z Mon. Polsk. z dnia 28 lutego 1935 r, nr. 49.)

Wydział Powiatowy Katowice
L. O. X. 3/4/35.

Kozłowskiemu Wiktorowi, oglądaczowi mięsa w Pawłowie przyznano za stwierdzenie trychin nagrodę w wysokości 30 zł.

Katowice, dnia 1 marca 1935 r.
Przewodniczący
(—) Dr. Seidler

Wydział Powiatowy Katowice
L. O. X. 3/5/35.

Neliszerowi Janowi, oglądaczowi mięsa w Giszowcu przyznano za stwierdzenie włośni nagrodę w wysokości 30 zł.

Katowice, dnia 1 marca 1935 r.
Przewodniczący
(—) Dr. Seidler.

Komunikaty.

Z Ministerstwa Spraw Wojskowych

Minister Spraw Wojskowych ogłosił zaciąg ochotniczy do czynnej służby wojskowej w wojsku i marynarce wojennej na następujących warunkach:

W charakterze ochotników mogą być przyjmowani mężczyźni urodzeni w latach 1915, 1916 i 1917.

Termin wnoszenia podań do P. K. U. upływa z dniem 1 maja b. r.

Kandydaci na ochotników, którzy po dniu 1 maja ukończą średnie zakłady naukowe i uzyskają warunki do skróconej czynnej służby wojskowej (świadectwo dojrzałości lub równorzędne) mogą wnosić podanie o przyjęcie na ochotnika najpóźniej do dnia 1 lipca r. b. Jest to ostateczny termin przyjmowania podań ochotników z cenzusem.

Ochotnicy mają prawo wyboru rodzaju wojska lub marynarki wojennej na następujących warunkach:

A. Posiadający prawo do skróconej czynnej służby wojskowej (art 51 ustawy o powsz. obow. wojsk. — Dz. U. R. P. Nr. 60/33 poz. 455) mogą być przyjmowani do piechoty, do kawalerji, (przedewszystkiem uczniowie i absolwenci szkół agrotechnicznych, umiejący obchodzić się z końmi), do artylerji (tylko z pośród studentów politechniki i matematyczno-przyrodniczych wydziałów uniwersytetów oraz z pośród posiadających maturę gimnazjum matem. przyrodniczego), do lotnictwa w charakterze personelu latającego (na pilotów), przedewszystkiem absolwenci cywilnych szkół pilotów (aeroklubów), kursów szybowcowych oraz p w. lotniczego, inni zaś ochotnicy z cenzusem warunkowo, w zależności od wyników badania w Centrum Badań Lotniczo-Lekarskich, do saperów — tylko maturzyści (absolwenci) gimnazjów matemat. przyrodniczych i szkół technicznych (z wyjątkiem szkół agrotechnicznych, jak szkoły leśne, rolnicze, ogrodnicze i szkół włókienniczych), jak również studenci politechniki z wydziałów: inżynierji lądowej, inżynierji wodnej, elektrotechnicznego i mechanicznego, — do łączności tylko studenci wydziału elektrycznego (sekcja prądów słabych) z politechniki warszawskiej i lwowskiej, pozatem studenci innych politechnik z tego wydziału, absolwenci szkół technicznych, następnie kandydaci posiadający świadectwa ukończenia kursów radjotechnicznych i telegraficznych, zatwierdzonych przez Min. W. R. i O. P., dalej posiadający świadectwa radjotelegrafistów (radjooperatorów) I lub II klasy, wydane przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów, radjoamatorzy — krótkofalowcy, należący do Polskiego Związku Krótkofalowców, a posiadający świadectwa ze złożenia egzaminu na radjoamatora przy państwowych kursach radjotechnicznych, junacy p. w. z ukończonym pomyślnie kursem w obozie radjotelegraficznym, wreszcie absolwenci (maturzyści) gimnazjów matemat. przyrodniczych. Nie mogą być przyjmowani do łączności absolwenci szkół agrotechnicznych (szkoły leśne, rolnicze, ogrodnicze), jak również absolwenci szkół włókienniczych, o ile nie posiadają warunków wyżej wymienionych. Absolwenci wydziałów mechanicznego i elektrycznego Państwowej Szkoły Włókienniczej w Łodzi mogą zgłaszać się jako ochotnicy do saperów i łączności.

B. Ochotnicy, którzy nie posiadają warunków do skróconej czynnej służby wojskowej (bez cenzusu), mogą być przyjęci do wojska, o ile posiadają wykształcenie ukończonych conajmniej 4 oddziałów szkoły powszechnej i złożą zobowiązanie do pozostania w wojsku na jeden rok w charakterze nadterminowych. Ochotnicy ci mogą być przyjmowani: do piechoty, piechoty Korpusu Ochrony Pogranicza, kawalerji, kawalerji Korpusu Ochrony Pogranicza, artylerji, do saperów, saperów Korpusu Ochrony Pogranicza, łączności, broni pancernej, żandarmerji, a do lotnictwa — piloci (absolwenci p. w. lotn., kursów szybowcowych, cywilnych szkół pilotów), następnie absolwenci szkół zawodowych rzemieślniczych, przemysłowych i dokształcających z wydziałami: lotniczym, samochodowym, elektrotechnicznym i wogóle grupy metalowców, wreszcie inni, posiadający wykształcenie conajmniej 7 klas szkoły powszechnej.

Ochotnicy, nieposiadający warunków do skróconej czynnej służby wojskowej (bez cenzusu), mogą być przyjmowani do marynarki wojennej, o ile posiadają wykształcenie ukończonych conajmniej 7 oddziałów (klas) szkoły powszechnej i złożą zobowiązanie do pozostania w Marynarce Wojennej jeszcze na 2 lata w charakterze nadterminowych. Przyjęcie to następuje warunkowo — zależnie od zapotrzebowania i wyników badania w kadrze Floty lub Flotyli Rzecznej.

Przegląd Wojskowo-Lekarski ochotników przez komisje poborowe odbędzie się w terminie głównego poboru rocznika 1914.

Termin stawienia się ochotników do komisji poborowej będzie podany w obwieszczeniach o poborze rocznika 1914.

Do podania muszą być dołączone dokumenty wymienione w §§ 314 i 315 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28 sierpnia 1934 r. (Dz. U R. P. Nr. 83, poz. 757), które wyszczególnione będą w obwieszczeniach. Dokumenty te, wyjednywane u odpowiednich władz dla celów zaciągu ochotniczego, nie podlegają opłacie stemplowej.

Zaleca się wszystkim tegorocznym maturzystom we własnym ich interesie ochotnicze zgłoszenie się do służby wojskowej, ponieważ ustawa o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 60 z 1933) ograniczyła odroczenie służby wojskowej dla słuchaczów wyższych zakładów naukowych zasadniczo do lat 23. Maturzysta, który nie zgłosi się ochotniczo do odbycia czynnej służby wojskowej, a wstąpi do wyższego zakładu naukowego i nie ukończy studjów w granicach udzielanych odroczeń służby wojskowej, to jest 23 roku życia, narazi się na przerwanie ich spowodu powołania go do szeregów. W wypadku natomiast, gdy maturzysta zgłosi się ochotniczo do wojska, lecz nie zostanie przyjęty spowodu braku warunków fizycznych, będzie on mógł uzyskać przedłużenie odroczenia służby wojskowej do 25 roku życia na zasadzie § 235 rozporządzenia wykonawczego do wspomnianej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 83 z 1934 r.).

Zachęca się również do ochotniczego zgłaszania się do wojska wszystkich mężczyzn z roczników 1915, 1916 i 1917, posiadających conajmniej ukończonych 4 oddziały szkół powszechnych, gdyż daje im to możność poświęcenia się po odbyciu

czynnej służby wojskowej służbie nadterminowej, a posiadającym conajmniej ukończonych 7 oddziałów 7-o klasowej szkoły powszechnej umożliwia pozostanie w wojskowej służbie zawodowej, a tem samem uzyskanie po odbyciu służby zawodowej stanowiska w służbie cywilno-państwowej.

Pierwszeństwo przy przyjmowaniu kandydatów do lotnictwa posiadać będą ci, którzy prócz warunków, wymaganych dla lotnictwa, udowodnią odpowiedniemi świadectwami pewną praktykę w następujących zawodach: kowalski, ślusarski, elektrykarski, montera, szofera, maszynisty, radjotelegrafisty, fotografa, rusznikarza, blacharza.

Służba w marynarce wojennej daje możność zdolniejszym ochotnikom pływania na okrętach, poznania świata oraz nabycia fachu, który i w życiu cywilnem daje kwalifikacje do ubiegania się o odpowiednią pracę. Pierwszeństwo do służby ochotniczej w marynarce wojennej mają ci kandydaci, którzy prócz zwykłych warunków posiadają pewną praktykę, udowodnioną odpowiedniemi świadectwami w następujących zawodach: kowalskim, ślusarskim, elektrykarskim, montera, palacza szofera, cieśli, kucharza, marynarza.

(Przedruk z Mon. Pol. z dnia 4 marca 1935 r., Nr. 52.)

Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Określenie pojęcia puszczania w obieg fałszywych pieniędzy (art. 177 k. k.)

Puszczeniem w obieg, przewidzianem w art. 177 k. k., jest działanie, skierowane do tego, by falsyfikat przyjęty został jako pieniądz obrotowy, przyczem dla odpowiedzialności karnej jest obojętne, czy puszczający w obieg otrzymuje za podrobiony pieniądz ekwiwalent, czy też wydaje go darmo w formie, np. darowizny, nagrody, jałmużny, napiwku i t. p. (Orzecz. z 28 V 34 Nr. 3 K. 510/34).

Karta rowerowa a świadectwo tożsamości (art. 187, 191 k. k.).

Karta rowerowa nie należy do rzędu świadectw tożsamości, przewidzianych w art. 191 k. k., lecz — stanowiąc dowód prawa jazdy na rowerze narówni z dowodami wszelkiego rodzaju praw, jak np. polowania, rybołówstwa — posiada charakter dokumentu w rozumieniu art. 187 k. k. (Orzecz. z 12 VII 34 Nr. 3 K. 693/34).

Oszustwo przez fałsz dokonane (art. 187 194 i 264 k. k.).

Fałsz lub wypełnienie blankietu, które miały być środkiem do wyłudzenia pieniędzy, stanowią samoistne przestępstwa i nie wyłączają odpowiedzialności z art. 264 k. k. (Orzecz. z 20 VIII 34 Nr. 1 K 468/34).

Stan psychiczny przy popełnieniu zabójstwa (art. 225 k. k.).

Dla kwalifikacji czynu z § 1 czy też 2 art. 225 k. k istotne znaczenie ma stan psychiczny i wola sprawcy nie w chwili powzięcia zamiaru dokonania przestępnego czynu, lecz w chwili wykonania tego czynu (Orzecz. z 7 IX 34 Nr. 1 K. 583/34).

Uzyskanie swojej rzeczy zapomocą podstępu (art 264 k. k.).

1. Sprawca z art. 264 k. k. musi zmierzać do wywołania niekorzystnego rozporządzenia cudzem mieniem, do wywołania świadczenia, znoszenia lub zaniechania, które posiadaczowi dobra przynosi nieuzasadniony prawie uszczerbek jego mienia, zatem działać w zamiarze wyrządzenia szkody.

2. Jeżeli sprawca zamierza do uzyskania tylko tego, co mu się prawnie należy i do czego inna osoba jest prawnie zobowiązana, to okoliczność, iż w celu urzeczywistnienia swego prawa używa podstępu, nie nadaje jeszcze jego czynowi charakteru oszustwa (Orzecz z 9 VIII 34 Nr. 3 K. 759/34).

Art. 264 k. k. i art. 32 § 2 pr. o wykr.

Stan faktyczny, polegający na ustaleniu, iż sprzedawcy towaru sposobem domokrążnym celem zapewnienia lepszego zbytu towaru udawali głuchoniemych, korzystając przytem ze świadectwa wydanego w tym względzie przez Tow. Głuchoniemych, nie podpada pod żadną sankcję karną, gdyż: 1. nie posiada cech oszustwa z powodu braku ustalenia ze strony kupujących niekorzystnego rozporządzenia mieniem: 2. nie wypełnia istotnych cech wymaganych w § 2 art. 32 pr. o wykr. oraz art. 2 rozp. Prezydenta R. P. z 14 X 1927 (Dz. U. poz 823) dotyczących pojęcia wypraszania jałmużny (żebranie) oraz 3) nie podpada pod art. 193 k. k., wymagający podstępnego wyłudzenia poświadczenia nieprawdy od urzędnika lub osoby publicznego zaufania, jakiem T-wo Głuchoniemych nie jest (Orzecz. z 13 XI 34 Nr. 3 K. 1021/34).

Złośliwość lub swawola z art. 20 pr. o wykr.

Z tekstu art. 20 pr. o wykr. nie wynika, aby „złośliwość lub swawola" musiały być koniecznie bezpośrednio skierowane przeciw władzy lub urzędowi, gdyż wyrażenie „ze złośliwości lub swawoli" wskazuje tylko na pobudkę czynu, na jego podłoże psychiczne, nie zaś osobę, przeciwko której złośliwość i swawola były skierowane.

Działanie sprawcy, wprowadzające w błąd władzę lub instytucję użyteczności publicznej, a wynikające z pobudki „złośliwości lub swawoli", skierowanej bezpośrednio do osoby prywatnej postronnej, a nie do wymienionych wyżej instytucyj — podpada także pod art. 20 pr o wykr. Zawezwanie więc bez potrzeby straży ogniowej w celu przerażenia właściciela domu stanowi czyn z art. 20 pr. o wykr. (Orzecz. z 27 IX 34 Nr 1 K. 563/34).

Samowolne usuwanie ogłoszenia (art 60 pr. o wykr)

Samowolne usunięcie z cudzej rzeczy (domu) częściowo już zerwanego afiszu nie wyłącza odpowiedzialności z art. 60 pr. o wykr. (Orzecz. z 27 VIII 34 Nr. 3 K. 740/34)

Praca w zakładzie fryzjerskim w dni świąteczne (art. 10 ust. z 18. XII. 1919 o czasie pracy w przem. i handlu, Dz. U. poz. 7/20)

1. Obsługiwanie publiczności w zakładzie fryzjerskim w dzień uznany przez ustawę za świąteczny, stanowi naruszenie art. 10 ustawy o czasie pra-

cy w przemyśle i handlu nawet w wypadku, gdy wszystkie pracujące w tym zakładzie osoby są spólnikami.

2. Okoliczność, że pracownicy fryzjerscy pobierają wynagrodzenie w postaci procentu od obrotu brutto, nie wskazuje sama przez się, iż są spólnikami, jeżeli pracownicy ani nie byli zobowiązani do żadnych świadczeń z tytułu rzekomej współwłasności, ani na nich nie ciążyła żadna odpowiedzialność lub ryzyko połączone z prowadzeniem przedsiębiorstwa (Orzecz. z 9. VIII. 34 Nr. 3 K. 761/34.)

Art. 8 i 29 ustawy z 3. VI. 1924 r. w brzmieniu obw. z 4. VIII. 1933 (Dz. U. poz. 481), o poczcie, telegrafie i telefonie i art. 16 rozp. Min Przem. i Handlu z 10. X. 24 r. (Dz. U poz. 915/24, 483/26 i 559/27) przewiduje karalność urządzenia samej anteny i uziemnienia.

Samo urządzenie anteny i uziemnienia bez równoczesnego dołączenia radioodbiornika, wchodzi w zakres wyłączności pocztowej i jako takie stanowi naruszenie art. 29 ustawy z 3. VI 1924 o poczcie, telegrafie i telefonie w brzmieniu obwieszczenia z 4. VIII. 1933, Dz. U. poz. 481 (Orzecz z 12. VII. 34 Nr. 3 K. 488/34.)

Orzecznictwo Najw. Trybunału Administracyjnego.

Skutki wypowiedzenia przez N.T.A. zapatrywania prawnego w pewnej sprawie dla sprzecznych z tem zapatrywaniem prawomocnych orzeczeń w podobnych sprawach.

Wypowiedzenie przez Najwyższy Trybunał Administracyjny zapatrywania prawnego w pewnej sprawie nie skutkuje samo przez się nieważności sprzecznych z tem zapatrywaniem prawomocnych orzeczeń w podobnych sprawach.

Skargę Anastazji K. na orzeczenie Min. Skarbu z 30. VII. 1932 dotyczące inwalidzkiego zaopatrzenia wdowiego, N.T.A. oddalił, jako nieuzasadnioną.

Motywy: Orzeczeniem z 23. VII. 1927 Wydział Skarbowy Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego obniżył Anastazji K. z dniem 1. II. 1928 pobieraną przez nią rentę z 50 proc. na 30 proc. zupełnego samotnego inwalidy, a to z uwagi na to, że Anastazja K. od tej daty nie będzie się zajmowała wychowaniem dwojga dzieci poniżej lat 15.

Orzeczenie to, jako niezaskarżone, uprawomocniło się.

Podaniem z 7. VIII. 1931 r. Anastazja K. wystąpiła o przyznanie jej renty w wymiarze 50 proc. za czas od 1. II. 1928 do 31. III. 1930, przyczem powołała się na wyrok N.T.A. I. rej. 3386/27, który zapadł w podobnej sprawie.

W odpowiedzi na to podanie Śląski Urząd Wojewódzki odesłał K. do prawomocnego orzeczenia z 23. VII. 1927 r.

Odwołanie K. Min. Skarbu nie uwzględniło, ponieważ termin na wniesienie odwołania od orzeczenia z 23. VII. 1927 r. już upłynął.

Rozpatrując wniesioną na to orzeczenie skargę K., Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Skarżąca zarzuca, że władza pozwana niesłusznie oddaliła jej odwołanie z powodu uprawomocnienia się orzeczenia z 23. VII. 1927 r. albowiem, zdaniem skarżącej, orzeczenie to stało się nieważne, ponieważ judykatura, w szczególności wyrok N. T. A. I. rej. 3386/27, ustaliła niezgodność z ustawą przepisu § 126 rozporządzenia wykon. do ustawy inwalidzkiej, na którem oparte było orzeczenie z 23. VII. 1927 r.

Twierdzenie skarżącej nie jest trafne, wypowiedzenie bowiem przez Trybunał zapatrywania w pewnej sprawie nie powoduje bynajmniej, jak tego chce skarżąca, nieważności sprzecznych z tem zapatrywaniem prawomocnych orzeczeń w podobnych sprawach. Ostateczne i prawomocne orzeczenie władzy nawet w wypadku, gdy posiada cechy nieważności, nie jest nieważne samo przez się, lecz tylko może być uznane za nieważne i uchylone przez władzę, jeżeli zachodzą warunki, wymienione w art. 101 rozporządzenia o postęp. administracyjnem z 22. III. 1928 r. (Dz. U. poz. 341).

Następnie skarżąca zarzuca, iż zaskarżone orzeczenie oparte jest na §§ 83 i 121 rozporządzenia o post. administracyjnem, Dz. U. poz. 341/28, które w czasie wydania orzeczenia w r. 1927 jeszcze nie obowiązywało. Zarzut ten nie jest trafny, ponieważ władza pozwana, jak wynika z zaskarżonego orzeczenia, oparła się na §§ 32 i 136 rozporządzenia z 10. I. 1923 r. Dz. U. poz. 132, a tylko w nawiasie przytoczyła §§ 83 i 121 późniejszego rozporządzenia z 22. III. 1928 r. Dz. U. poz. 341, jako traktujące o tym samym przedmiocie.

Co się tyczy wreszcie podniesionego na rozprawie przed N. T. A. zarzutu, iż termin na zaskarżenie orzeczenia z 23. VII. 1927 r. nie został przepuszczony, ponieważ orzeczenie to nie zawierało pouczenia o terminie i sposobie zaskarżenia, to zarzut ten, Trybunał pominął, jako podniesiony dopiero obecnie na rozprawie, wobec czego władza pozwana nie miała możności wypowiedzieć się w tym względzie.

Z powyższych względów N. T. A. skargę, jako nieuzasadnioną oddalił.

(Wyrok z 7 września 1934 r. I. rej. 8689/32).

W. Borkowski,

sędzia N. T. A

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 231-08